

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Este vorbirea în limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tăgăduim că vorbirea în limbi care vine de la Dumnezeu poate să fie, în unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune așa (Fapte 10.46); dar tăgăduim că acesta ar fi semnul inițial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotrivă. În adevăr, în capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, în versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toți am fost botezați într-un singur trup”, dar în versetul 30 el pune întrebarea: „Toți vorbesc în limbi?” Această întrebare cere un răspuns negativ. Dacă limbile pot să fie date unora, ele nu sînt singura dovadă a primirii Duhului. Pentru a înlătura versetul acesta, unii aduc două motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „în alte limbi”, acordat numai unora și nu de semnul limbilor dăruit tuturor. Argumentul acesta este fals, căci versetul acesta cuprinde în mod clar pe toți aceia despre care s-ar putea spune că „vorbesc în limbi”; de altfel, în Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „în alte limbi”.

Aici s-ar spune despre vorbirea în limbi în adunare (ca în 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijină, nu spune că aceste daruri (apostoli... ajutorări... limbi...) ar trebui în mod obligatoriu să se arate în adunare, ci că ele au fost rînduite de Dumnezeu în adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirmă: „Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum l-a plăcut.” Lucrarea mădularelor diferite se poate desfășura spre folosul trupului (versetul 25), dar întocmai ca în trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- în capitolele 14,15 și 16 din Ioan, în care Domnul stă de vorbă cu ucenicii Săi despre plecarea Sa care avea să aibă loc în curînd și despre venirea Duhului Sfînt, niciodată nu este vorba de vreun semn a cărui lipsă ar fi însemnat într-un mod hotărît neprimirea Duhului! Dacă ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune că Domnul a uitat să spună ce era esențial! Dimpotrivă, consecințele venirii Duhului Sfînt sînt numeroase și dorim să subliniem două din ele:

- să conducă pe cei credincioși în tot adevărul,

- să slăvească pe Hristos.

De aceea rătăcirile în învățătură și neorînduiealile dintr-o grupare de credincioși arată, fără cea mai mică îndoială, că Duhul Sfînt nu își are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar dacă toți creștinii ar trebui să vorbească o limbă de neînțeles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alți oameni, pentru că găsim același fapt la:

preoții budiști,

călugării cerșetori musulmani,

zulușii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stăpîniți de Cel Rău,

unii oameni bolnavi mintal.

În adevăr, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neînțelese, fără nici o legătură...) nu se aseamănă cu cel al vorbitorilor în limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iată ce spun aceștia: „Lăsați să vă meargă limba, spuneți orice, roștiți silabele care vă vin în minte, repetațile, dați la o parte rațiunea” sau: „Eu am să vă spun cîteva cuvinte... voi să le repetați. Le veți încurca, dar să nu vă neliștiți. Continuați să le repetați de mai multe ori și în curînd veți vorbi în limbi”.

Abia dacă este vorba să mai spui că adevăratul „dar al limbilor” comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legătură cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citează ca să se afirme că „vorbirea în limbi este singura mărturie scripturistică a botezului Duhului Sfînt?” Ele sînt în număr de patru:

Fapte 2. Să notăm că felul cum a fost primit atunci Duhul Sfînt a fost spontan (versetul 4) și nu provocat. Atunci s-a arătat un dar al Duhului, ca în 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este arătată imediat (versetul 5): îndurarea divină înlătură pentru acel timp judecata care căzuse peste neamuri în Geneza 11.6-9, în așa fel încît toți puteau să înțeleagă, în propria lor limbă, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor răspîndit în mod suveran de Dumnezeu peste acești credincioși arată, fără îndoială, primirea Duhului: sînt aceleași semne care fuseseră date în Fapte 2, încît Petru a putut mărturisi înaintea apostolilor că și neamurile au primit Duh Sfînt. Să observăm totuși că Petru nu spune, simplu, că Duhul Sfînt a căzut peste ei, nici chiar că a venit peste ei într-un mod obișnuit, ci „ca și peste noi la început” (Fapte 11.13) și el leagă faptul acesta de făgăduința pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Săi chiar înainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Așa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru că erau așteptate, ci tocmai pentru că erau neașteptate, necerute, neobișnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai împotriviți, că Dumnezeu voia să-i aibă atît pe cei dintre neamuri cît și pe iudei, în poporul Său”.

- Faptea 19.6: „ei vorbeau în limbi și proroceau”. Aici sînt două daruri ale Duhului Sfînt care arătau, desigur, primirea Duhului. Și Duhul Sfînt despre care ei nu știau că există, Se arată în ei prin semne care nu se pot pune la îndoială.

În aceste trei cazuri istorisite în cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea în limbi, prorocia) arată primirea Duhului Sfînt de aceste grupuri diferite de credincioși; dar are cineva dreptul să generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sînt menționate în capitolele 8 și 9, deci nu le putem aduce aici în mod artificial). Am văzut cu altă ocazie că în capitolele 2 și 10 ni se arată cazul general, dar că era vorba atunci de darul Duhului Sfînt care este pentru toți cei credincioși (Efeseni 1.13), în timp ce aici este vorba de darurile distribuite în mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toți (1 Corinteni 12.29-30).

De ce să taci cînd este vorba de mulțimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbește? Niciodată nu mai este vorba de darurile acestea în legătură cu primirea Duhului; cînd S-a angajat Dumnezeu să dea darul limbilor tuturor credincioșilor? În capitolul 16 din evanghelia după Marcu veți spune. Să cercetăm deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Dacă cineva ar vrea să afirme, potrivit textului acestuia, că toți credincioșii trebuie să vorbească în alte limbi, ar trebui să afirme în același timp că:

- toți cei credincioși trebuie să scoată demonii,
- toți cei credincioși pot lua în mînă șerpi fără să sufere nici un rău (cum a fost cazul cu apostolul Pavel în Fapte 28.5),
- toți credincioșii pot să bea ceva aducător de moarte, fără să moară (să notăm că aici este scris: „dacă vor bea...”),
- toți credincioșii ar putea cu ușurință să-și pună mîinile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este în punerea mîinilor... ci în vindecarea bolnavilor!), nu unul din cînd în cînd, nici chiar nouă din zece, ci toți bolnavii vindecați prin puterea lui Dumnezeu (ca în Fapte 5.16 și 28. 8,9).

Dar ce constatăm? Dispariția mai mult sau mai puțin completă a acestor semne date potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea creștinismului:

Cînd un credincios este mușcat de un șarpe, el se grăbește să caute o doctorie, iar dacă bea o otravă, moare. Dacă înțelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci cînd ele n-au mai fost absolut necesare, cine îi va spune: Ce faci?

În legătură cu textul acesta, socotim că trebuie să mai reținem:

- că este vorba de semne și nu de daruri ale Duhului,
- că aceste semne nu erau promise apostolilor (care primiseră misiunea de a predica: versetul 15), ci acelor care aveau să creadă în urma cuvîntului lor,
- că semnele acestea sînt prezentate ca o consecință a credinței (cei care vor crede: versetul 17) și nu ca o consecință a unei presupuse „a doua experiență”.

Atunci cînd Scriptura spune că „limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși” (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi în limbi” ar ajunge un semn pentru cei credincioși. Încă o dată trebuie să notăm că o astfel de învățătură este în afara Cuvîntului lui Dumnezeu.

clickbible.org